

РЕШЕНИЕ

№ 3420

гр. София, 02.11.2010 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 16 състав, в публично заседание на 13.10.2010 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Ралица Романова

при участието на секретаря Гергана Мартинова, като разгледа дело номер **4953** по описа за **2010** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 - чл. 178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК), във вр. с чл. 233 от Закона за министерството на вътрешните работи (ЗМВР).

Образувано е по жалба вх. № 13169 от 02.07.2010 година, подадена от Д. С. М., срещу Заповед рег. № 130/15.06.2010 г., издадена от началника на Районно управление Т. полиция, при отдел Т. полиция, при Главна дирекция Криминална полиция, с която му е наложено наказание порицание за срок от 6 месеца, считано от датата на връчване на заповедта.

В жалбата подробно са изложени възражения за допуснати съществени процесуални нарушения в производството по издаване на оспорената заповед, както и за несъответствието на същата с приложимите материалноправни норми. Твърди се, че заповедта за налагане на дисциплинарно наказание е издадена при липса на проведено дисциплинарно производство, съгласно разпоредбите на ППЗМВР, нарушено е изискването за снемане на писмени обяснения от служителя преди налагане на дисциплинарно наказание, сливане на функциите на дисциплинарнонаказващ и дисциплинароизследващ орган, необсъждане на цялостното поведение на служителя и липса на позоваване на конкретни разпоредби, за чието нарушение се налага дисциплинарно наказание. Според оспорващия, със заповедта на началника на Районно управление (РУ) Т. полиция му е наложено тежко дисциплинарно наказание, без да е извършил каквото и да е нарушение на служебната дисциплина. Изложени са доводи, че посочените в мотивите на заповедта факти и обстоятелства не съответстват на действителните и същите са недоказани. Изразено е искане оспорената заповед да бъде

отменена като незаконосъобразна.

В съдебно заседание, жалбоподателят лично и чрез процесуалния си представител адвокат Т поддържа жалбата и искането си за отмяна на Заповед рег. № 130/15.06.2010 г., издадена от началника на Районно управление Т. полиция. Претендира присъждане на направените във връзка с делото разноски.

Ответникът се представлява лично от служителя, на когото са възложени функционалните задължения на началник на РУ Т. полиция, съгласно заповед № з-5223/03.09.2010г. на директора на Главна дирекция Криминална полиция – МВР. В съдебно заседание заявява, че оспорва жалбата и изразява искане да бъде постановено решение, съобразено с представените доказателства.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - С. ГРАД, след като обсъди доводите на страните и прецени събраните и приети по делото писмени доказателства, приема за установена следната фактическа обстановка:

С докладна записка № 7471/08.06.2010г. Ив. А - главен инспектор при РУ Т. полиция е докладвал на началника на РУ Т. полиция, че на 02.06.2010г. е изискал от Д. М., в качеството му на дежурен на смяна на 29.05.2010г. да изготви докладна записка относно принудително спиране на товарен влак в междугарието Биримирци – ПдР, което не е отразено в ежедневния бюлетин на РУ Т. полиция. Записката била изготвена, но около 10:30ч. на същия ден между Д. М. и началника на група 01 ООР гл. инсп. К М възникнал спор относно необходимостта от отразяване на подобни инциденти в ежедневния бюлетин. От страна на Д. М., в хода на спора били употребени думи и изрази, несъвместими с етиката на служител от МВР по време на изпълнение на служебните му функции. С резолюция върху докладната записка е възложено изготвяне на писмен доклад по случая с конкретни дисциплинарни предложения. С докладна записка рег. № 7621/11.06.2010г. гл. инсп. К. М е докладвал, че на 29.05.2010г. товарен влак е престоял в продължения на 3-4- минути в междугарието Биримирци – ПдР за премахване на препятствие върху железния път, като това обстоятелство не е било отразено в ежедневния бюлетин. При разговор с полицаи Д. М. относно случая, последният реагирал остро използвайки думи и изрази, в разрез с етичните правила за поведение. Изготвена е справка рег. № 7741/15.06.2010г. от гл. инсп. Ив. А, с която е направено предложения на Д. М. да бъде наложено дисциплинарно наказание порицание за срок от шест месеца, поради поведение, изразяващо се в неспазване на правилата на Етичния кодекс за поведение на държавните служители в МВР. От Д. М. е представена докладна записка № 7541/09.06.2010г., с която се изразява несъгласие с изложеното от гл. инсп. Ив. А в негова докладна записка № 7471/08.06.2010г. Издадена е заповед № 130/15.06.2010г. на началника на РУ Т. полиция, с която, на основание чл. 224, ал.2, т.4, чл. 226, ал.1, т.3 и чл. 228, т.3 от ЗМВР, вр. чл. 227, ал.1, т.12 и ал. 2 от ППЗМВР на Д. М. е наложено дисциплинарно наказание порицание за срок от шест месеца. Дисциплинарнонаказващият орган е приел, че от страна на служителя е извършено дисциплинарното нарушение, изразяващо се в необузданост и невъздържаност на поведението, използване на нецензурни думи и изрази, недопустими за полицейски служител в момент на изпълнение на служебните му функции. Заповед № 130/15.06.2010г. е връчена на полицейския служител Д. М. на 18.06.2010г., при отказ, което е удостоверено с подписите на свидетелите И И Д и М И М. Заповедта е оспорена по съдебен ред с жалба, адресирана до Административен съд – С. град, подадена чрез РУ Т. полиция, с вх. № 3417/28.06.2010г.

По делото са приети като гласни доказателствени средства свидетелските показания на А И С. Свидетелят е колега на жалбоподателя в РУ Т. полиция. Същият установява, че е присъствал на проведения между жалбоподателя и ръководителите им разговор на 02.06.2010г. около 10:30ч. и не е забелязал употреба на нецензурни думи и изрази от страна на Д. М..

Съдът не кредитира свидетелските показания на А С, тъй като в материалите по делото и представената административна преписка липсват данни за лицата, присъствали на разговора, проведен на 02.06.2010г. между Д. М. и гл. инсп. К. М. Също така, от лицето не са снемани писмени обяснения в хода на административното производство, в качеството му на лице, присъствало на разговора. Предвид последното, съдът не може да направи обоснован извод, дали свидетелят действително е възприел разговора между Д. М. и неговия колега във връзка с неотразяване престоя на товарен влак в ежедневния бюлетин или неговите твърдения са защитна теза на жалбоподателя.

При така установеното от фактическа страна, съдът намира, че жалбата е подадена в рамките на законоустановения срок съгласно чл. 149, ал.1 от АПК, от лице, което притежава процесуална легитимация по смисъла на чл. 147, ал.1 от АПК и е процесуално допустима. Разгледана по същество е основателна.

Оспорената заповед рег. № 130/15.06.2010 г. е издадена от компетентен орган, съгласно изискванията на чл.228, т. 3, във връзка с чл. 226, ал. 1, т. 3 от ЗМВР. Не е спазена предвидената от закона форма. В съдържанието на заповедта не са посочени законовите разпоредби, които са нарушени, доказателствата, въз основа, на които е установено нарушението, както и правното основание.

Неоснователни са изложените в жалбата възражения, че дисциплинарното наказание е наложено при липса на извършено дисциплинарно производство по правилата на ППЗМВР. Съгласно разпоредбата на чл. 238а от ППЗМВР при наличие на данни за извършено дисциплинарно нарушение по чл. 227, ал. 1, т. 1 ЗМВР или по чл. 225 – 229 от ЗМВР дисциплинарното производство може да започне и без издаване на заповед. В този случай дисциплинарното производство започва с първото действие за установяване на нарушението. В случая, във връзка с докладна записка рег. № 7471/08.06.2010г. е възложено извършване на проверка, за която е изготвена справка № 7471/15.06.2010г. на РУ Т. полиция. Също така неоснователни са възраженията, че на служителя не са взети писмени обяснения. Д. М. е дал обяснения по случая в докладна записка № 7547/09.06.2010г. и същите са приети с резолюция от дисциплинарнаказващият орган, което е посочено и в оспорената заповед. Настоящата инстанция приема за неоснователни и възраженията, че в при налагането на процесното дисциплинарно наказание не са били ясно разграничени дисциплинарнаказващият и дисциплинарнаследващият орган. Съгласно разпоредбата на 239, ал.1 от ППЗМВР задължително участие на дисциплинарнаследващ орган се предвижда в случаите, в които се образува дисциплинарно производство за извършено дисциплинарно нарушение по смисъла на чл. 227, ал.1, т. 2-10 от ЗМВР, за което се налага дисциплинарно наказание уволнение, какъвто не е разглеждания случай.

Дисциплинарнаказващият орган не е обосновал защо приема, че за извършеното от Д. Мъндиев нарушение на служебната дисциплина следва да се наложи дисциплинарно наказание порицание, както и коя точно разпоредба от Етичния кодекс за поведение на държавните служители в МВР приема за нарушена. Съгласно разпоредбата на чл. 227, ал.1, т. 12 от ППЗМВР дисциплинарно наказание порицание се налага за нарушаване

на етичните правила за поведение на държавните служители в МВР. В случая не е конкретизирано правилото за поведение, което не е спазено от страна на служителя. Също така не е доказано, че служителят е бил запознат с правилата за поведение, които следва да спазва, съгласно Етичният кодекс за поведение на държавните служители в МВР. По настоящото дело, с разпореждане от 12.07.2010г. ответникът е задължен да представи доказателства, удостоверяващи, че Д. М. е бил запознат с Етичният кодекс за поведение на държавните служители в МВР. Такива доказателства не са представени и от страна на ответника, в съдебно заседание на 13.10.2010г., изрично е заявено, че не могат да бъдат представени. Не са посочени и доказателствата, въз основа на които нарушението е прието за установено. Изготвената справка рег. № 7741/15.06.2010г., на която се позовава дисциплинарнонаказващият орган също не посочва конкретни доказателства, обосноваващи направения извод за извършено дисциплинарно нарушение. В справката се съдържат твърдения за поведение на Д. М., което е в разрез с етичните правила за поведение, но тези твърдения имат характер на лично мнение на служителя, изготвил справката. Не се съдържат данни, удостоверяващи, че от страна на органа, изготвил справката са провеждани действия по уточняване на фактическата обстановка. Не са събрани писмени обяснения от служители, присъствали на разговора. Не са издирени служители, които да дадат сведения относно поведението на Д. М., във връзка с твърдението, че служителят е имал подобно поведение и в предходни ситуации.

От изложеното следва, че заповедта, с която е наложено наказание порицание за срок от шест месеца е издадена при липса на изложени фактически и правни основания, обосноваващи направения от дисциплинарнонаказващия орган извод за извършено нарушение на служебната дисциплина, за което се налага наказание писмено предупреждение. Фактическите и правни основания за издаването на индивидуалния административен акт са задължителна част от мотивите на акта. Тяхната липса пречат за защитата на адресата на акта, тъй като последният не може да разбере основанията на дисциплинарнонаказващия орган да наложи спрямо него конкретното дисциплинарно наказание. Поради липсата на изложени фактически и правни основания съдът не може да направи обоснована преценка относно материалната законосъобразност на индивидуалния административен акт, с който е наложено дисциплинарно наказание. Следователно, оспорената заповед № 130/15.06.2010 г. на началника на РУ Т. полиция е издадена при наличие на съществено процесуално нарушение, изразяващо се в неспазване на установеното от закона задължително съдържание на индивидуалния административен акт и по конкретно: при липса на мотиви. Излагането на мотиви има значение в два аспекта - страната се информира за съображенията на издаващия акта орган, с което се подпомага при избора на правни средства за защита и втори - значително се улеснява съдебният контрол. Поради липсата на мотиви не може да се разбере защо административният орган приема, че Д. М. е допуснал нарушение на служебната дисциплина, за което се налага наказание порицание. Мотивите имат съществено значение и за съда, за да вземе правилното решение по заявения спор, затова те са по правило неотменим реквизит на административния акт, съгласно общата разпоредба на чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК и липсата им представлява основание за отмяна на издадения административен акт.

При този изход на спора и с оглед изричната претенция на процесуалния представител на жалбоподателя на Д. М. следва да бъдат присъдени направените във връзка с делото разноски. По настоящото дело не се дължи държавна такса, на основание § 1а от ДР на

ЗМВР, която препраща към Закона за държавния служител. Разноските по делото, направени от жалбоподателя са адвокатски хонорар, в размер на 200,00 лв. На основание чл. 143, ал.1 от АПК разноските по производството и възнаграждението за един адвокат, ако подателят на жалбата е имал такъв, се възстановяват от бюджета на органа, издал отменения акт.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен съд – С. град, I – во отделение, 16 - ти състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на Д. С. М. Заповед рег. № 130/15.06.2010 г., издадена от началника на Районно управление Т. полиция, при отдел Т. полиция, при Главна дирекция Криминална полиция, с която му е наложено наказание порицание за срок от 6 месеца, считано от датата на връчване на заповедта.

ОСЪЖДА Главна дирекция Криминална полиция да заплати на Д. С. М., ЕГН: *, с адрес гр. С., ж.к. Банишора, бл.39, ап.23 сума в размер на 200 лв. (двеста) лв. разноси по делото.

Решението подлежи на касационно оспорване пред Върховния административен съд на Република Б в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: